

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG HUMANITARNOG
PRAVA POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: [REDACTED] **K73**

Ime: [REDACTED] Ime oca: [REDACTED]

Nadimak: [REDACTED] Pol: muški

Datum rođenja: [REDACTED] Mesto rođenja: [REDACTED]

Adresa:

Telefon: kućni:
poslovni:

Nacionalnost: [REDACTED] Veroispovest: [REDACTED]

Jezik/jezici koje govori: srpski, albanski, engleski, nemački, malo mađarskog

Jezici korišćeni u toku razgovora: engleski

Trenutno zanimanje: nezaposlen

Datum razgovora: [REDACTED]

Razgovor vodili: Philip Coo i Paolo Pastore Stocchi

Prevodilac: nema

Imena svih lica prisutnih tokom razgovora: osobe koje su vodile razgovor i svedok

Potpis/paraf: /potpisano/

IZJAVA SVEDOKA

1. Ovu izjavu dajem dobrovoljno i u njoj ću da opišem stvari po svom najboljem sećanju i kako to najbolje umem.
2. Shvatam da se od mene traži da opišem ono što sam video i jasno ću da naznačim koje činjenice znam iz ličnog iskustva, a šta sam doznao od drugih. Od mene se traži da dam istinitu izjavu o onome što sam s tim u vezi lično doživeo.
3. Niti jednom drugom organu vlasti nisam dao izjavu u vezi s mojim iskustvima tokom sukoba u bivšoj Jugoslaviji.
4. Predstavnicima Tužilaštva s kojima obavljam ovaj razgovor obavestili su me da da će se izjava koju dajem možda upotrebiti u krivičnom postupku. U vezi s tim želim da kažem da sam voljan da svedočim pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju. [REDACTED]
[REDACTED] Izjavu dajem pod uslovom da se koristi strogo za potrebe Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju. Ne dopuštam da se ova izjava bez mog odobrenja prosleđuje bilo kojoj drugoj agenciji ili nekoj drugoj vladi.

[REDACTED]

[REDACTED]

6. Hronologija

7. [REDACTED]

8. U martu 1993. primio sam poziv da stupim u rezervu Vojske Jugoslavije (u daljem tekstu: VJ), u vreme kad se vodio rat u Bosni. [REDACTED]
[REDACTED] zvan [REDACTED] U Nišu sam proveo oko nedelju dana, nakon čega su mi dopustili da se vratim

[REDACTED]

kući, ali morao sam da budem spreman za odlazak na misiju u Bosnu. Dan nakon dolaska kući primio sam telefonski poziv iz komande brigade u Nišu.

[REDACTED]

i sutradan ujutro seli smo u autobus i otišli u Bajinu Baštu gde smo se javili komandi VJ – očekivali su nas tamo. Neko nas je prevezao preko mosta na drugu stranu Drine, u Skelane, [REDACTED]. U Skelanima sam ostao otprilike četiri nedelje, a moja jedinica je ostala tu otprilike mesec dana. [REDACTED]

[REDACTED] koji je u kratko vremena izgubio pet ljudi u borbi, pa su zatim poslali nas, jer smo već imali borbeno iskustvo. Komandant borbene grupe bio je [REDACTED] koji je kasnije poginuo u borbi u mestu Košare, na Kosovu, u julu 1998., a u to vreme je već bio major. [REDACTED]

9. [REDACTED] Četiri nedelje kasnije, u aprilu 1993, dopustili su mi da odem kući. Po povratku kući, nastavio sam studij, oženio se, dobio prvo dete i nisam bio u vojsci do novembra 1995.

10. U novembru 1995. dobrovoljno sam pristupio VJ kao profesionalni vojnik [REDACTED] Po dolasku u VJ 1995. [REDACTED] Dobio sam čin razvodnika (u Engleskoj je to malo više od redova). Otprilike godinu dana kasnije postao sam mladi vodnik u istoj jedinici.

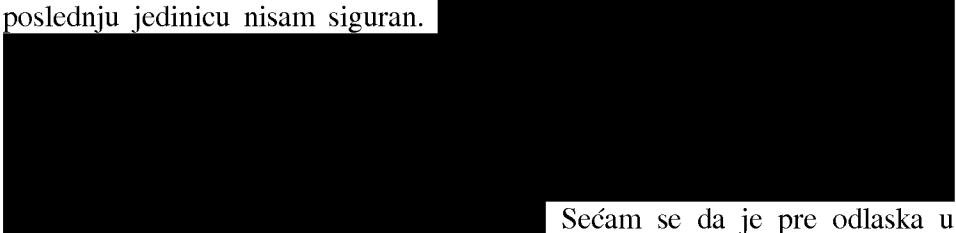
[REDACTED] učestvovao u sukobu na Kosovu. [REDACTED]

[REDACTED] Oko 16. juna 1999. napustio sam Kosovo i zvanično zaključio svoju službu u decembru 1999. [REDACTED]

14. Skelani 1993.

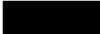

15. U Skelanima je bio razmešten korpus specijalnih jedinica. Korpus specijalnih jedinica sačinjavali su: 63. padobranska brigada s oko 40 pripadnika, 72. specijalna brigada iz Beograda s oko 50-60 pripadnika, Gardijska brigada, 80 ruskih dobrovoljaca, jedna ili dve čete četnika iz redova Srpske radikalne stranke (SRS) i, ako se dobro sećam, tu je bila i Jedinica za specijalne operacije (JSO) ili Specijalna antiteroristička jedinica (SAJ), ali za ovu poslednju jedinicu nisam siguran.

Sećam se da je pre odlaska u Skelane moja jedinica morala da skine oznake s uniformi i zameni ih oznakama VRS. Bilo nam je naredeno da ne smemo nositi nikakve dokumente, mislim na vojne knjižice, pločice s imenom (identifikacijske), ustvari ništa što bi ukazivalo na to da smo iz Srbije.

16. Sećam se jednog detalja kad je u borbi poginulo pet pripadnika borbenog tima "Drina 1" i kad je na osmrtnicama pisalo da su poginuli kao heroji u Bajinoj Bašti. To je bila laž jer su poginuli 30-40 kilometara unutar muslimanske teritorije u Bosni i komanda "Drine 1" je morala da pregovara o vraćanju tela. Znam da je "Drina 1" prema tom dogovoru muslimanskoj vojsci dala hranu, municiju i oružje. Rečeno mi je da je muslimanska strana na pregovore s komandom Drine 1 o vraćanju tela poslala neku ženu, a ja sam čuo da su nju i njezino dete Muslimani držali kao taoce. Cilj operacije koju je vodila "Drina 1" bio je da se zarobi ili ubije Naser Orić.

17. Sećam se da je bilo situacija u kojima su tokom borbe dobrovoljci bili zaduženi za to da mojoj jedinici obezbede stražu ili da se brinu za obezbedenje dok mi spavamo. Moja jedinica bi zauzela selo, a bi nakon te akcije zajedno s lokalnim Srbima pljačkali imovinu. To sam lično video, video sam da krađu televizore, belu tehniku, nameštaj i sve što se moglo uzeti.

18. Od nekih dobrovoljaca sam čuo da su silovali Muslimanke u selu Sase, u blizini Skelana. U jednom drugom selu, ne sećam se više imena, video sam ljudsku glavu nabodenu na ogradu. su mi rekli da je jedna od

glava pripadala trudnoj Muslimanki koju su [REDACTED] silovali i ubili dva ili tri meseca ranije. [REDACTED] su o tome s ponosom pričali meni i drugim mojim kolegama. Glave su se već pretvorile u lobanje jer se to dogodilo mnogo pre našeg dolaska.

19. Koliko mi je poznato, niko od vojnih komandanata nije pokušao da spreči te zločine niti su njihove počiniocce kažnjavali. Sećam se da je kapetan Ostojić po završetku rata jednom rekao da [REDACTED] treba da pošaljemo u rezervate jer se ponašaju kao životinje. Mi smo bili profesionalna vojska i pokušavali smo postupati prema Ženevskim konvencijama i poštovati neprijatelja. Dodao bih da smo jednom prilikom, verovatno u selu Sase, zarobili jednog muslimanskog vojnika koji je ranjen gelerom, pružili smo mu pomoć i vojnim helikopterom ga evakuisali u bolnicu u Užicama, Srbija. Kasnije, 1993. video sam u novinama intervju s njim, zove se Alja Krčić, i izjavio je novinarima da ga je zarobio nepoznati neprijatelj koji se pobrinuo za njega i s poštivanjem se odnosio prema njemu.
20. U aprilu 1992, u jednom drugom selu nedaleko mjesta Osmače, [REDACTED] su meni i mojim kolegama s ponosom pokazali četiri tela muslimanskih žrtava, koje su, kako su rekli, oni ubili. Sećam se da na telima nije bilo rana od vatrenog oružja ali su im bila prerezana grla. U ustima jednog leša bila je cigareta, a glava je bila rasečena, možda mačem ili mačetom.
21. I moji nadređeni su videli leševe, ali niko nije ništa uradio da bi kaznio [REDACTED]. Nakon rata sam čuo za paravojnu grupu "Žute ose", ali nisam na njih naišao dok sam bio u Bosni. Sećam se da sam u razgovorima s [REDACTED] dobrovoljcima shvatio da su većina njih idioti koji su radili stvari koje normalan čovek ne bi radio. Ono što su četnici uradili u Bosni potpuno se kosi s principima ratovanja.
22. U Bosni nam je kapetan Ostojić usmeno izdao zapovest da tokom borbenih operacija u selima treba da ostavimo bezbedan koridor kojim muslimanski civili mogu da beže prema Srebrenici. Očigledno je da [REDACTED] nisu poštovali te zapovesti.
23. U borbama u Bosni zajedno s mojom jedinicom, koja je bila deo pešadijskih snaga, redovno su bili angažovani ruski dobrovoljci. Tokom boravka u Bosni učestvovao sam u 15-20 operacija čišćenja u selima severo-zapadno od Skelana. Recimo, čišćenje smo započeli od sela Jezero, išli smo prema mestima Sase, Kraljivode, Osmače, Hadroviči i još nekim selima oko Srebrenice. Naišli smo na otpor muslimanskog neprijatelja i bilo nam je naredeno da očistimo sela.
24. General Mladić je došao u Osmače da nam čestita na pobedi u mestu Osmače. Sećam se da je rekao da nakon pobeđe u Osmačama, Srebrenica neće predstavljati nikakav problem. Mislio je da neće biti teško zauzeti Srebrenicu. Tokom svih operacija u Bosni imali smo podršku srpske artiljerije razmeštene

na planini Tari na teritoriji Srbije. Odatle je srpska artiljerija otvarala vatru iz minobacača tipa "Nora" kalibra 140mm i višecevnih bacača raketa. Bili smo u direktnoj radio vezi s VJ na planini Tari.

25. Kosovo 1997-1999.

26. U septembru i oktobru 1997. bio sam razmešten u Đakovici, [REDACTED]. Zadatak nam je bio da pružamo podršku pograničnim jedinicama duž granice s Albanijom i sprečimo šverc oružja i municije iz Albanije namenjenih UČK (Oslobodilačka vojska Kosova) – OVK. Tačnije, bilo nam je naređeno da postavimo zasedu UČK/OVK. Sećam se da je UČK/OVK prenosila oružje preko granice na konjima, pucali smo često na konje i tako oduzeli velike količine oružja i municije. Ponekad su se pogranične jedinice sukobljavale s UČK/OVK i tokom tih sukoba pripadnici UČK/OVK su ginuli ili bivali zarobljeni.

27. Kosovo 1998.

28. Od 28. februara bio sam s celim bataljonom razmešten [REDACTED] nedaleko Đakovice. Celi bataljon je brojao 300 pripadnika, možda i više, [REDACTED]. U sastavu bataljona su bili antiteroristički odred [REDACTED] četa za specijalne operacije s transporterima, Prva četa vojne policije, četa saobraćajne policije, vod za logističku podršku, vod vojne policije, vod za podršku indirektnom vatrom naoružan minobacačima kalibra 82mm. [REDACTED] Godine 1998. Antić je postao komandant čete za specijalne operacije, a zamenio ga je poručnik koji je stigao iz Kosovske Mitrovice, ne sećam mu se imena.

29. Celi bataljon je ostao u [REDACTED] do septembra 1998, kada ga je zamenio MUP koji je stigao iz Vojvodine. Ja sam lično ostao u [REDACTED] do 11. juna 1998. jer sam ranjen u levu nogu, slučajno me je pogodio kolega. Incident se dogodio tokom razmene vatre između nas i UČK/OVK do koje je došlo u ranim jutarnjim satima u našoj bazi u Radoničima. Odvezli su me u vojnu bolnicu u Nišu, gde sam ostao mesec dana. Nakon toga sam se vratio u Prištinu, ali nisam radio do septembra 1998.

30. U periodu od septembra 1998. do januara 1999. nije se dogodilo ništa posebno, stalno smo bili u stanju spremnosti, ali nisu nas angažovali u borbu.

31. Deo 72. specijalne brigade iz Beograda je bio stacioniran u fabrici cementa koja se nalazila u General Jankoviću na granici između Kosova i Makedonije. Otprilike krajem januara ili početkom februara 1999. otišao sam [REDACTED] General Janković. Planirana je zajednička operacija sa 72. brigadom za čišćenje snaga UČK/OVK smeštenih na brdu na kom se nalazio repetitor. Sećam se da je došlo do razmene vatre s UČK/OVK i da je poginuo jedan vodnik iz 72. brigade. Nekoliko dana kasnije [REDACTED]

- ██████████ i 72. specijalnu brigadu su poslali u Našec, mesto u blizini Prizrena, gde se na obali reke nalazio neki omladinski kamp. U Našecu smo ostali mesec dana.
32. Naš zadatak je bio da izvedemo izviđačku operaciju oko albanskih sela. Otišli smo u selo čijeg se imena ne sećam, gde smo pretresli gotovo sve kuće i na kraju pretresa oduzeli oružje i municiju. Stanovnici sela su nam rekli da ih je UČK/OVK naterala da uzmu oružje prošvercano iz Albanije. Većina pušaka su bila kineska reprodukcija pušaka tipa kalašnjikov.
33. U to vreme 72. specijalna brigada i moj antiteroristički odred bili su pod komandom pukovnika Momira Stojanovića, načelnika bezbednosti u Prištinskom korpusu. Tri nedelje nakon našeg dolaska u Našec, 72. specijalna brigada i moj odred dobili su zapovest pukovnika Stojanovića da moramo iz zasede napasti vozila na raskrsnici u blizini Našeca, bez obzira da li su u vozilima Albanci ili Srbi. Svrha našeg napada iz zasede bila je da se javnosti i vlastima prikaže da je zločine počinila UČK/OVK. Nikada nismo izvršili tu zapovest jer smo smatrali da se komandant 72. specijalne brigade ne slaže s zapovesti pukovnika Stojanovića. Ne sećam se kako se taj komandant zvao, ali znam da mu je nadimak bio Markoni ili Markan, ili nešto slično, ali više nisam siguran. Želim da istaknem da nisam lično čuo da je iko rekao da je zapovest izdao pukovnik Stojanović, ali ko je osim njega mogao da izda takvu zapovest – njemu smo bili podređeni.
34. Nakon mesta Našec, 72. specijalna brigada ██████████ smo se vratili u Prištinu gde smo se smestili u vojnu kasarnu "Kosovskih junaka". Tokom boravka u toj kasarni došli su general Nebojša Pavković, general Vladimir Lazarević i verovatno još neki visoki oficiri da nam podignu moral. Sećam se da su se držali govori i da je i general Pavković održao govor u kojem je rekao da će doći do rata jer su Amerikanci odlučili da nas napadnu i da mi tu ne možemo ništa da uradimo. General Pavković je rekao da ne treba da se plašimo zato što se Amerikanci bore za novac, a mi za domovinu. General Pavković je takode rekao da čim na Kosovo padne prva bomba NATO moramo "skinuti s vrata Albance", što je značilo da ih se moramo rešiti. General Pavković nije govorio tačno o UČK/OVK ili o civilima, jednostavno je rekao "skinuti s vrata" jer je nastavio govoriti kako posle toga nećemo morati da razmišljamo o Albancima, već da se samo koncentrišemo na borbu protiv NATO. To se dogodilo otprilike mesec ili nešto manje pre početka rata na Kosovu.
35. U martu 1999. bili smo u kasarni "Kosovskih junaka" i u stanju spremnosti čekali na zapovest. I meni i mojim kolegama je bilo čudno da su sve druge jedinice otišle, i da su samo 72. specijalna brigada ██████████ ostali tu do 24. marta kada su počeli vazdušni napadi NATO. Onog momenta kad je počelo bombardovanje NATO mi smo napustili kasarnu i otišli u Gračanicu, gde smo se smestili u ruševinama starih kuća u delu sela nedaleko jezera.
-
-

36. U Gračanici smo ostali otprilike nedelju dana i nakon toga se vratili u Prištinu, ali vozila smo maskirali u šumi u Grmiji, gde smo uselili u nekoliko napuštenih albanskih kuća. Ubrzo nakon toga NATO nas je pronašao i počeo da nas bombarduje. Premestili smo se dublje u teritorij, u pravcu Prištine, kako bismo se sakrili u druge albanske kuće. Ušli smo u teritorij dva ili tri kilometra dalje i zauzeli još neke napuštene albanske kuće. Pre toga smo proverili područje da vidimo ima li civila – bilo nam je naredeno da civile na koje naidemo izbacimo iz kuća.
37. Kuće smo pretresali i bilo nam je rečeno da iz njih uzimamo municiju, oružje, albanski propagandni materijal, poput albanskih zastava, i bilo nam je, naravno, rečeno da krademo dragocenosti, npr. novac, zlato i srebro. Ukradena roba se predavala vođu vojne policije. Sećam se da bi svaki put kad bismo predali takvu robu oni napravili spisak stvari koje smo predali, ali u slučaju kad bismo im predavali zlatno prstenje, umesto da to evidentiraju kao zlato, napisali bi da se radi o žutom metalu.
38. Krajem marta 1999. komandant 52. bataljona vojne policije, major Stevo Kopanja, poslao je deo bataljona u Junik, selo smešteno nedaleko Đakovice. Osnovana je nova jedinica pod nazivom Jedinica za brze intervencije, sastavljena od dela 52. bataljona vojne policije, dela 72. specijalne brigade, dela 63. padobranske brigade, i ukupno je u njoj bilo 140-160 pripadnika koji su se izmenjivali na fleksibilan način. U Juniku smo bili smešteni u albanskim kućama koje smo zatekli prazne – naime, Junik je očišćen nekoliko meseci ranije. Na tom pograničnom području sva sela su bila očišćena već od leta 1998.
39. Naš zadatak u Juniku je bio da se borimo s UČK/OVK na pograničnom području nedaleko mesta Košare, tako da smo se u tom periodu intenzivno borili s UČK/OVK.
40. U aprilu 1999, dok smo još uvek bili u Juniku, komandant Kopanja je sazvaio oficire i izdao im upute da treba se početi s čišćenjem tog područja od Albanaca. Komandant Kopanja je jasno rekao da sve albanske civile treba da pošaljemo prema Korenici, gde je čekao MUP sa spiskom imena terorista. Tada mi je postalo jasno da je reč samo o paravanu i da je jedina svrha operacije čišćenje tih sela. Nisam mogao da zamislim da će iko od OVK svojom voljom da ode u Korenicu i da neće da pobegne od naših snaga.
41. U operaciji su učestvovala sledeće jedinice: 63. padobranska brigada, deo 52. bataljona vojne policije i JSP (jedinica specijalne policije). Prvo selo koje smo zatvorili bilo je selo Dobroš i čišćenje se sprovodilo od tog sela do Korenice. Operacija je počela u 06:00 sati i trajala dva dana – završena je sledećeg dana u 17:00 ili 18:00 sati. Prošli smo kroz nekoliko sela, teško mi je reći koliko sela smo prošli jer smo ponekad nailazili na mesta s četiri kuće, nekad na mesta s 20, a nekad 40 kuća, a i nema se vremena da se sela broje ili da im se

dozna ime. Sećam se da je to bilo većinom katoličko područje, a mi smo delovali razmešteni u liniji koja se protezala otprilike tri kilometra. Sa JSP [REDACTED] povezali u liniju prema desnom boku, [REDACTED], razmešteni tako da smo opkoračivali put za Korenicu, a 63. brigada se nalazila levo od nas.

42. Prvoga dana operacije nailazili smo samo na civile, a ponekad bismo ulazili u sela koja su već bila prazna jer su civili verovatno videli dim i čuli mitraljeze i zbog toga već pobjegli. Minobacački vod se uvek nalazio dva ili tri kilometra iza nas u slučaju da naidemo na UČK/OVK. Sećam se da smo prvoga dana proterali na stotine albanskih civila; nakon njihovog odlaska, palili smo im kuće jer nam je to bilo naredeno. Lično nisam nikada zapalio nijednu kuću, ali moje kolege jesu; ja sam bio protiv toga jer sam smatrao da Srbi kasnije mogu preuzeti te kuće. Tokom operacije civili su nas molili da ih ne proterujemo; sećam se da nam je u prvoj kući u Dobrošu neki čovek rekao da mu je brat invalid i da ne može da hoda, na šta je moj komandant Saša Antić rekao da ga baš briga i naredio tim ljudima da napuste kuću. Prvoga dana čišćenja nisam bio svedok niti jednog ubistva.
43. Sećam se da smo toga dana naišli na jednog albanskog civila koji se krio u šumi i koji nam je rekao da je iz Skivjana. Povelili smo ga sa sobom i otišli u neko selo gde smo noćili. Kad smo stigli, izvukli smo meštane iz kuća na ulicu. Komandant mi je rekao da civilima kažem na albanskom da nas se ne trebaju plašiti i da krenu prema Korenici. Tako je grupa od oko 50 civila, u kojoj je bilo muškaraca, žena, dece i staraca, u 18:00 sati krenula prema Korenici. Sećam se da je u tom selu bilo jedno malo dete, imalo je dve ili tri godine, bilo je uplašeno i plakalo je. To me dete podsetilo na moje dete, u džepu sam imao neku bombonu i rekao sam majci da mu je da. Detetu je bombona ispala iz usta i majka je podigla tu prljavu bombonu sa zemlje i vratila je natrag detetu u usta, toliko je bila prestravljena da ću se ja naljutiti što dete nije pojelo bombonu. Brže bolje sam otišao odatle, bio sam preosetljiv i nisam mogao da to gledam. Otišao sam u dvorište kuće da se na nekoliko minuta smirim i sklonim od svojih nadređenih i kolega, kako ne bi primetili da sam se uzrujao. [REDACTED] kapetan Antić je pitao civile ima li u selu pripadnika UČK/OVK, a oni su odgovorili da ih nema. Kapetan Antić je zatim izdvojio tri civila iz grupe i ostalima rekao da ćemo njih da zadržimo zajedno s onim kojeg smo pronašli u šumi, a ako se ništa ne desi tokom noći, da sledećeg jutra mogu slobodno da idu sa svojim porodicama.
44. Te noći se pucalo i poginuo je jedan vojnik iz našeg bataljona, a jedan je zbog teške situacije pucao sebi u nogu. Vatra je trajala nekoliko minuta i sledećeg jutra pronašli smo telo jednog uniformisanog pripadnika UČK/OVK naoružanog ručnim bacačem raketa. Jedina rana od vatrenog oružja koju sam na njemu video bila je ustrelna rana na glavi, između očiju. Kapetan Antić je zatim nekim od naših vojnika naredio da postave leš tog pripadnika UČK/OVK u sedeći položaj, da ga oslone ledima na zid, i da spale sve kuće u selu.
-

45. Kapetan Antić je četvorici albanskih talaca naredio da nose telo našeg poginulog vojnika na nekim improvizovanim nosilima, jer smo mi morali da nastavimo operaciju. Otišli smo zatim u sledeće selo, ne sećam se ni kako se ono zvalo. U središtu sela smo pronašli neki automobil kojim smo telo našeg poginulog vojnika i ranjenika odvezli u bolnicu u Đakovici. Kapetan Antić nam je naredio da četvoricu talaca smestimo u središte sela. Stupili smo u vezu s JSP, koji su nam se zatim ubrzo pridružili. U jednom trenutku jedan moj kolega je pitao taoce da li žele da produže s nama ili bi hteli da ih predamo JSP. Sećam se da su nas molili da ih ne predajemo JSP. Kapetan Antić /kao u originalu/ je tu četvoricu talaca predao JSP jer je komandant JSP tražio da ih se preda zato što su bili civili i njima se bavila policija. JSP je odvela taoce i napustila selo, a kad smo mi stigli do kraja sela, stali smo da bismo dopustili JSP da s naše desne strane stvore liniju. Komandat jedinice JSP je prozvao jednog od svojih oficira i čuo sam kad mu je rekao: "Ova četiri šupka su tvoja." Oficir je četvoricu talaca odveo u šumu, otprilike 20 metara od nas. Sećam se da je neko od naših pitao kapetana Antića šta će da se dogodi s taocima. Video sam u tom trenutku kako komandant JSP uzima motorolu i razgovora s oficirom kojem je predao taoce. Čuo sam kako komandant JSP podseća oficira da taocima skine s ruku plastične poveze. U tom trenutku sam pomislio kako će ih pustiti, ali to se nije dogodilo, minutu kasnije iz šume je dopro zvuk pucnjave. Video sam oficira kako se vraća, noseći u rukama plastične poveze. Delovao je zadovoljan i pred nama je rekao svom komandantu: "Bio sam previše pošten, dao sam im cigaretu, pušili su i plakali jer su znali šta će da se desi." Oficir se smešio dok je to govorio, nikada mu neću zaboraviti lice. Bio je debeo, nizak, s prosedom kosom i imao je četrdesetak godina. Ne znam kako se zvao, a ne znam ni ime komandanta JSP. Znam samo da je jedinica JSP bila iz Đakovice ili iz Prizrena.
46. Toga dana smo otišli u Korenicu gde sam očekivao da ću zateći civile, ali tamo nije bilo apsolutno ni jednog civila. Video sam samo velik broj policajaca iz JSP. Selo je gorelo, ali nisam video leševe na zemlji. U Korenici smo se ukrcali u civilni autobus i vratili se u Junik.
47. Dva ili tri dana kasnije poslali su nas natrag u Prištinu da tamo štitimo generala Lazarevića, nakon čega smo stavljeni pod komandu pukovnika Lalovića, čije ime ne znam, aktivnog vojnog lica VRS. Lalović je tvrdio da je tokom rata u Bosni bio načelnik bezbednosti generala Mladića.
48. Tokom boravka u Prištini bili smo razmešteni u Kosovskoj Mitrovici gde smo ostali 12 dana – zadatak nam je bio da zaustavimo dezertere 7. brigade i ne dopustimo im da se vrata u Srbiju. U tih 12 dana učestvovali smo u sukobima s UČK/OVK.
- █ Nakon toga, ponovo smo se vratili u Prištinu, gde sam ja nastavio da radim na obezbeđenju generala Lazarevića. Nikada nisam s njim razgovarao o strateškim pitanjima jer sam ja █
█ Lazarević je spavao u Gračanici, u kući neke srpske

porodice koja je tamo imala restoran. [REDACTED]
[REDACTED]

50. Nisam video generala Pavkovića u podrumu komande Prištinskog korpusa koja je uspotavljena u Grand hotelu u Prištini. Pukovnika Momira Stojanovića sam viđao gotovo svaki dan u Grand hotelu, ali moj vod nije imao ništa s njim jer smo mi bili zaduženi samo za generala Lazarevića.
 51. Na kraju je došao NATO i mi smo se povukli s Kosova, mada je meni i još petorici komandant 52. bataljona naredio da ostanemo na terenu i pod komandom nekog pukovnika (ne znam mu ime) vršimo diverzije. Nisam postupio kako mi je naredeno. Moje kolege su kasnije otišle.
 52. Danas mi je pokazana fotografija na čijoj pozadini je napisan broj K0210105 i istražitelj me je obavestio da je to evidencioni broj MKSJ. Na fotografiji vidim grupu policajaca u uniformama JSP.
 53. Tokom boravka u Prištini od svojih kolega sam čuo da je srpska policija spalila tela albanskih žrtava u elektrani Obilić. Ne znam ništa o premeštanju tela s Kosova u Srbiju i iz medija sam samo doznao da je u Dunavu pronađena hladnjača s telima.
-
-

DEKLARACIJA

Obavesten sam da bi se moja izjava mogla dostaviti drugim organima gonjenja ili sudstva. Ne pristajem da se bez moje saglasnosti moja izjava po nahodjenju Tuzilastva Medjunarodnog suda za bivsu Jugoslaviju dostavi drugim organima gonjenja ili sudstva.

POTVRDA SVEDOKA

Ova izjava sadrži 11 stranica i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: [REDACTED].